

„Otvorená“ Cirkev?

Jerzy Wolak

13. apríla 2020 + Cirkev

„Otvorení“ katolíci balamutia veriacich vidinou Cirkvi, ktorú Kristus Pán nikdy nemal na mysli - čo nie je ťažké dokázať, keď porovnáme ich fantasmagórie s učením apoštolov - a pri alarmujúcej náboženskej nevedomosti týchto veriacich dosahujú veľkolepé propagandistické víťazstvá: veď kto by nechcel byť otvorený, moderný, tolerantný a sympatický? Kto si však uvedomuje, že ide o tvrdú manipuláciu?



Zdroj: commons.wikimedia.org

Pojem tzv. otvoreného katolicizmu či tiež otvorenej Cirkvi sa zrodil (podobne ako drvivá väčšina hriechov a heréz) z pýchy. Konkrétne z pocitu prevahy malej skupiny katolíkov údajne lepšie chápujúcich kresťanského ducha, Kristovo učenie, katechizmus, dogmy, teológiu a vzťah viery k životu ako ostatní katolíci: ako tí obyčajní, bez prívlastkov, jednoducho katolíci.

V optike týchto pýchou nadutých hláv sa tradičná (t. j. založená na apoštolskej Tradícii) Cirkev javí ako do seba uzavretá, staromódna inštitúcia, ktorá sa nielenže riadi skostnatelou neživou doktrínou, ale taktiež trpí syndrómom obliehanej pevnosti. Preto odmietajú túto nefunkčnú relikviu temnej minulosti a snažia sa budovať novú, otvorenú Cirkev. Až na to, že obraz, ktorý vykresľujú, je nezmyselný.

Cirkev otvorená od začiatku

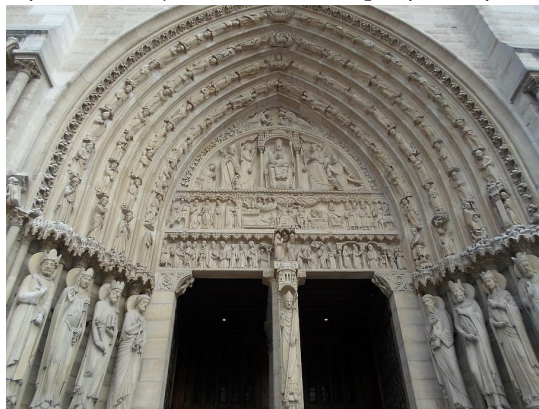
Cirkev je otvorená od chvíle svojho vzniku. Po celých dvetisíc rokov bez prestania otvára široké ramená Kristovho kríža pred všetkými, ktorí hľadajú cestu, pravdu a život. Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním (Mt 11, 28) – volá slovami svojho božského zakladateľa.

Cirkev je otvorená pre každého, bez výnimky, dokonca aj pre najväčšieho hriešnika, aby sa vrátil zo svojej cesty a žil (Ez 33, 11). Ba je tu predovšetkým pre takýchto ľudí, pretože lekára nepotrebujú zdraví, ale chorí. Neprišiel som volať spravodlivých, ale hriešnikov (Mk 2, 17) – hovorí Pán.

Zároveň však Cirkev, ktorá je tak úprimne otvorená pre všetkých, ktorí otročili (Rim 6, 6), je z princípu zatvorená voči hriechu. Ako Kristovo Mystické telo je Cirkev svojou podstatou, učením a poslaním svätá a neomylná (napriek nevyhnutnej hriešnosti jej členov v tomto slzavom údolí – dokonca aj na najvyšších

úrovniah). A práve z tohto dôvodu – hoci, ako už bolo povedané, doširoka otvára svoje dvere zástupom, ktoré chcú mať účasť na slobode a sláve Božích detí (Rim 8, 21), od svojho počiatku je v stave ustavičného obliehania zo strany mnohých nepriateľov, ktorí sa neúnavne usilujú o jej zničenie: či už fyzickým vyhladením alebo vyvolávaním intelektuálneho a duchovného zmätku, čo mimo akejkolvek pochybnosti potvrdzujú dejiny Cirkvi hojne zaznamenávajúce príklady takýchto aktivít v každom storočí.

Ak katolícka Cirkev v niečom pripomína pevnosť, tak je to predovšetkým v šľachetnej a vo všetkých ohľadoch správnej pripravenosti brániť depozit viery proti kniežatstvám a mocnostiam, proti vládcam tohto temného sveta, proti zloduchom v nebeských sférach (Ef 6, 12). Ako vojenský tábor dve tisícročia nezlomne stojí na stráži pravdy, dobra a krásy, ktoré sú jedinou cestou spásy verných duší.



Zdroj: pxfuel.com

Hniloba tohto sveta

Takáto Cirkev nemá miesto v horizontoch „otvorených“ katolíkov. Lebo v súlade s mäťúcim menom, ktoré si sami dali, hovoria o túžbe otvoriť Cirkev svetu – bez ohľadu na skutočnosť, že celý svet je v moci Zlého (1 Jn 5,19).

Treba si uvedomiť dôležitosť vyššie uvedených slov, pretože nepochádzajú od nejakého „obmedzeného bigota“, ale od svätého Jána Evanjelistu – človeka, ktorý videl Apokalypsu. On ďalej hovorí: Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete! Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska (1 Jn 2, 15). Svätý Jakub vyjadruje tú istú myšlienku ešte jasnejšie: Kto teda chce byť priateľom tohto sveta, stáva sa nepriateľom Boha (Jak 4, 4).

Tieto napomenutia však v nijakom prípade neznamenajú, že sa máme pred svetom uzavrieť a odvrátiť sa od neho. Naopak: máme k nemu ísť, aby sa obrátil. Cieľom dejín spásy však nie je transformácia Cirkvi podľa vzoru a podoby sveta, ale naopak: aby sa svet stal Cirkvou.

Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho spasil (Jn 3, 17). A Syn Boží zasa posielal svoju Cirkev do celého sveta, aby učila a krstila všetky národy s jasným príkazom: Naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal (Mt 28, 20).

Pritom „otvoreným“ katolíkom v Cirkvi výslovne chýba predovšetkým to, čo nám Pán Ježiš neprikázal. Z ich vlastných výpovedí nutne vyplýva, že im ide o otvorenie Kristovho ovčince najmä voči tým častiam sveta, z ktorých vejú zlé vetry. Pretože hoci „otvorený“ katolík chce ochutnať rôzne chute heterodoxie, napriek tomu sa považuje za katolíka a v očiach sveta je ním stále.

Dnes sotva možno nájsť aspekt krízy sužujúcej súčasnú Cirkev, na ktorej by „otvorení“ katolíci nemali významný podiel: či už ako podporovatelia, alebo, čo je horšie, ako iniciátori.

Postoje a činy nesúce znaky herézy či schizmy: vytlačanie Cirkvi z verejnej sféry, spochybňovanie jej učenia v oblasti morálky, rúhačstvo, uvoľňovanie cirkevnej disciplíny, rušenie celibátu, kňazstvo žien, teológia oslobodenia, marxistická infiltrácia katolíckych inštitúcií, irrenistický ekumenizmus, spriatelenie sa s pohanstvom, zhoda Krista s Beliariom, podiel veriaceho s neveriacim (2 Kor 6, 15), morálna revolúcia, demoralizácia maloletých, podpora otvoreného hriechu a sexuálnych zvráteností, rodová ideológia, vojna proti rodine, pliaga rozvodov a konkubinátu, antikoncepcia, potrat, civilizácia smrti, kult zvierat a náboženstvo trvalo udržateľného rozvoja – všetky tieto symptómy, ktoré dnes ako jed otravujú Cirkev, majú svojich horlivých zástancov medzi „otvorenými“ katolíkmi. „Otvorený“ program sa ukázal diabolsky jednoduchý: neprestajne vnášať do Cirkvi všetky možné hriechy a pritom všade tvrdiť, že to vôbec nie je hriech.

Užitoční nešťastníci

„Otvorení“ katolíci sú bezpochyby piatou kolónou anti-Cirkvi v Cirkvi. Bolo by však omylom myslieť si, že sú to všetko platení agenti a falošní proroci, ktorí k vám prichádzajú v ovčom rúchu a vnútri sú draví vlci (Mt 7, 15). Vo väčšine prípadov sú to ideologickí bratia biedneho osla Zmätlíka, ktorý sa zaplietol do cynických machinácií krutej opice Vytáčky geniálnej vízie C. S. Lewisa na stránkach Letopisov Narnie eschatologického thrilleru Posledný boj. Sú to hnilobou tohto sveta začadené nešťastné obeť vlastnej naivity, sentimentality, odmietnutia *sensus fidei* (ako predkoncilového prežitku), nadmiery dobrých úmyslov (ktorými je však peklo vydláždené) a zároveň nedostatku racionálneho myslenia. V tom spočíva ich tragédia.

A náš problém.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/otvorena-cirkev/>